

Gradska knjižnica i čitaonica Ivana Belostenca Ozalj
Ogranak Matice hrvatske u Ozlju
Grad Ozalj
Karlovačka županija

**Međunarodni književni natječaj za najbolju kratku ljubavnu priču
„Moje drago serce“ 2019.**

Povjerenstvo za vrednovanje priča:
Julijana Matanović, književnica
Dubravka Težak, sveučilišna profesorica
Jasmin Imamović, književnik

1. nagrada „Stjepko Težak“

**Ivana Adlešić Pervan
STRUJA**

Moja priča nije najljubavnija koju ste čitali. Nije od onih većih od života, ali dovoljno velika da okrene moj svijet.

Dopustite mi da se predstavim.

Ja sam gad. Razmaženi, emotivno zaostali egocentrik koji se nikada neće promijeniti.

Ovako me u posljednjoj poruci opisala Lana nakon što sam je prevario prije vjenčanja.

Umjesto svadbe godine, moji su starci dobili sramotu godine. Oni su ugledni stomatolozi i imaju privatnu ordinaciju. Ja nikada nisam imao volje brisati tuđe sline, zuriti u karijesom pojedena zubala i loše napravljene gebise, ali to mi se činilo kao logično rješenje. Lijen sam, a obiteljski posao davao mi je sigurnost i dobre temelje da nastavim svoj moto: jedi, igranj igrice, spavaj. Roditeljima je prekipjelo i nisu mi dopustili da kod njih završim stažiranje.

Poslao sam par zamolbi za posao i dobio samo jedan odgovor – iz Ozlja.

Iako Zagreb nije daleko, nije mi se dalo putovati pa sam si unajmio stan. Sve sam uvijek dogovarao mailom jer sam mrzio dopisivanja kao i davanje broja neznancima.

„Znate li Matiju?“ upitao sam djevojku došavši ispred zgrade.

„Ja sam.“

„Očekivao sam dečka.“

„I moji roditelji“, široko se nasmijala. Nisam mogao ne primijetiti lijepu i zdravu zube. Profesionalna deformacija.

Ili samo ovo potonje.

Sve ostalo na njoj bilo mi je neprivlačno. Široke radne hlače, kosa u raspadajućoj pletenici, neuredni nokti. Stan je, za razliku od gazdarice, bio ukusno uređen.

Već drugog dana nestalo mi je struje. Poslao sam mail, a ona je došla tek nakon nekoliko sati i već je pao mrak. Bio sam užasno ljut i nervozan.

Otvorila je kutiju u hodniku, dignula prekidač, a iz sobe se ponovno začuo radio.

„Osigurač“, rekla je samozadovoljno. Bože kako mi je išao na živce njen glas, kao da je vječno prehladna i ima šljajma u grlu. Čak mi je u tom trenutku Lanin govor kroz nos bio melodičan.

„Kod mene nikada nije iskočio osigurač.“

„Ideš...pa kad si ti iz Zagreba“, rekla je ošinuivši me pogledom od kojeg sam se osjećao neugodno. Nisam ni primijetio da smo prešli na „ti“ što me dodatno nerviralo i rušilo mi samopouzdanje pred promuklom.

„To je sve?“ pitala je strogo, a onda se počela smijati.

„Kaj je smiješno?“

„Radio...ma nema veze.“

Krenula je prema vratima i podrugljivo dodala: „I drugi puta, molim te, nazovi na mobitel, viber, nešto... mail ne provjeravam već 15 godina!“

„Što je ovo bilo?“ pomislio sam u sebi. Prvi puta sam imao osjećaj da nemam nadzor nad nekom ženom. A onda sam čuo spikera na radiju: *I bio je ovo Elton John s pjesmom Electricity*. Struja...ma kako prigodno!

Na poslu je bilo dosadno. Sestra nije bila u cvijetu mladosti kako sam se nadao, a još je i previše pričala.

„Znate li Matiju?“ upitao sam nehajno .

„Doktore, pa vi ne gubite vrijeme!“

„Pitam samo zato što mi je iznajmila stan.“

„Jadna, vratila se tati, jako je bolestan. Mama joj je umrla prije koju godinu. Baš nema sreće. Ali zato je maherica za sve. Radi, volontira, pomaže braći u radioni. A i slatkica je, zar ne? Niste se mogli namjeriti na bolju.“

Nisam se uopće planirao namjeriti, ali morao sam je opet pozvati jer nisam mogao ući u stan.

„Ključ nekad malo zaštekta. Samo pošpricaš s ovim i evo ga. Još nešto?“

„Smeta mi ova slika na zidu, teška je depresija.“

„Naravno kad Katarina Zrinski čita Petrovo oprostajno pismo. *Moje drago serce*. Slikala je moja mama, ona je radila u muzeju. Ne znaš da imamo muzej? Pa dvorac si valjda vidio! Informiraj se malo gdje si došao, nije ti Ozalj samo tvoja ordinacija! I slika ostaje!“

Bio sam ljut što je imala odgovor na sve dok sam ja ispadao užasno glup.

„Dobro, gdje se ovdje može izići van?“

„Ne izlazim više puno.“

„A nije ti palo na pamet da ti život prolazi dok sjediš doma?“ čudno da sam baš ja postavio takvo pitanje, ali namjerno sam provocirao zbog slike.

„Meni nikada nije dosadno jer imam puno hobija. Osim toga, imam bolesnog tatu. Kad ostaneš bez nekoga onda shvatiš kako je svaki zajednički trenutak dragocjen. Nadam se da su tvoji roditelji zdravi. I živi.“

„Jesu“, rekao sam osjećajući nelagodu zbog odnosa koji imam prema njima.

Za vikend sam otišao k svojim na ručak što nisam učinio godinama pa je mama bila presretna što Ozalj pozitivno utječe na mene.

Jutro nakon vikenda dolazio mi je vrtić u ordinaciju. Nikada nisam radio s djecom no potrudio sam se djelovati prijateljski kada su ulazili. A onda sam na hodniku začuo jedinstveni glas:

„Ne boj se, zlato, zubar je dobar.“

Ušla je skupa sa „zlatom“ i nabacila osmjeh od uha do uha kad je vidjela da sam iznenađen što zapravo radi kao teta u vrtiću. Prvi puta sam joj vidio oči po danu, bile su nebesko plave, neobično lijepe. Da nije bilo te rašpe možda je čak ne bih niti prepoznao. Raspuštena kosa, neloša odjeća, lakirani nokti. Mogla je biti bilo koja druga zgodna djevojka sa špice.

Navečer sam dobio mail. Zahvalila se za *zanimljivo i edukativno druženje koje se djeci nadasve svidjelo*. Bilo je očito da me zajejava jer je poslala mail, ali nisam odolio da joj ne odgovorim. *Nema na čemu, ja se zahvaljujem za ugodno društvo i nadasve simpatične odgovoriteljice*.

Dopisivanje se nastavilo satima. Bila je duhovita, zabavna, uzbuđljivo drska i potpuno drukčija od drugih.

A onda sam iz nekog sebi potpuno neobjašnjivog razloga pustio pjesmu Electricity.

*And then I feel a change
Like a fire deep inside
Something bursting me wide open
Impossible to hide*

E pa super!

Moja me dokolica više nije zadovoljavala, osjećao sam se da zapravo ja tratim vrijeme i život. Počeo sam raditi stvari koje su bile suprotne mom životnom motu. Odlazio sam u šetnje uz Kupu, pa šetnje uz vrtić (!), čak sam bio i u muzeju. Zbog sebe? Da nju zadivim? Sam sebi nisam bio jasan. A sretao sam je posvuda, namjerno ili ne, bila je u svakom kutku, kao da je ona bila grad. I svaki bi put ispao najveći luzer, kao onda s autom.

„Problemi?“

„Nemam pojma, zarondalo je, iscurila sva voda...“

„Vodena pumpa.“

„Što znači?“

„Znači da ti nema druge nego da te odšlepa moj brat, pričekat ćeš dok ne dođe nova i u međuvremenu dobiti zamjensko vozilo.“

„Srećom ga imate.“

„Pa nemamo, ali mogu ti dati svoj stari bicikl.“

Taj ubojiti stroj koji sam dobio na korištenje, s biciklom se mogao dovesti u vezu jedino zbog kotača, sve ostalo nije valjalo.

Očekivao sam je nakon pumpe jer je bilo vrijeme za stanarinu. Danima je nigdje nisam vidio pa sam joj odlučio sam odnijeti. Možda sam se i malo zabrinuo.

Otvorila je.

„Sorry što smetam, ali ne bih htio kasniti.“

„Hvala“, rekla je tiho, skrivajući oči otečene od suza.

„Matija...sve ok?“

„Ne...tati je opet loše. Treba obaviti nove pretrage, a prvi termin je za dva mjeseca. Tako me strah...“

Htio sam je zagrliti, ali na kraju sam je samo nespretno uhvatio za ruku rekavši da me nazove ako joj mogu pomoći.

Još iste večeri odlučio sam ne čekati njen poziv.

„Ovdje ti je broj privatne klinike. Primit će vas odmah.“

„Ali...“

„Riješeno. Doktor mi duguje par usluga pa nemaš brige. I možete biti u mom stanu koliko god vam bude potrebno.“

Vijesti nisu bile dobre. Sigurno je gadno kad ti kažu da ti roditelju preostaje još malo života.

„Vraćam ti ključeve. Ne znam kako da ti se zahvalim.“

„Hoćeš u subotu navečer sa mnom na kavu?“

„Ne.“

„A jesi kategorična.“

„Nisam, ali sam na svadbi. Možeš doći poslije ponoći kao slijepi putnik.“

I što je najbolje, jesam. U ponoć sam bio ispred sale koja nije u samom gradu.

Izišla je čim sam joj poslao poruku.

„Isuse, pa ti si lud...došao si tim biciklom?“

„A kako bih kad mi ti i tvoja braća ne vraćate auto!“

Nije se htjela voziti, ali srećom nije mogla dugo hodati u potpeticama. Moje sposobnosti upravljanja paklenim strojem bile su ometane njezinom blizinom, golim ramenima s kojih su skliznule naramenice i glasom koji mi je postao prokleta sexy. Sjeli smo na klupu na šetnici, a mene je iste sekunde pogodila iskra one struje i točno sam shvaćao što je Elton htio reći. Ne

znam kamo bi nas odvela noć da nas nisu prekinuli zviždanje i smijeh iz auta. I braća su se vraćala sa svadbe!

Znao sam da neću imati još puno ovakvih prilika jer je upravo u to vrijeme istjecao ugovor od pola godine. Roditelji su me primili natrag raširenih ruku zahvaljujući Zrinskima i Frankopanima što su od mene napravili pristojnog čovjeka dok sam ja više od svega želio ostati.

Bio sam na seminaru u Rijeci kada mi je usred noći zazvonio mobitel.

„Matija?“

„Umro mi je tata...imala sam te potrebu nazvati.“

A ja sam imao potrebu biti s njom. Ranom zorom sam odjavio sva predavanja i odjurio u Ozalj. Bilo mi je teško gledati je dok plače, toliko da me boljelo. I tada sam zapravo shvatio da mi je po prvi puta u životu netko važniji od samoga sebe. Da volim. Želio sam je usrećiti i zahvaliti joj što mi je omogućila taj osjećaj.

Ja sam Marin.

Ovo nije najljubavnija priča koju ste čitali, ali mogla bi imati onaj *happily ever after*. Možda mi priznate i da sam malo romantičan ako kažem da ona danas dolazi, a ja uzbuđeno letim po stanu poput nestrpljive ptice koja čeka trenutak kada će se smiriti na svom nebu, u njenim plavim očima.